

Die Sanne

Van Marjan van den Berg verscheen eerder:

*Ze is de vioolmuziek vergeten
Van den Berg stort in!!*

*Sanne
Uit het leven van Sanne
Dag Sanne
Sanne, Sanne
Alleen Sanne
Gewoon Sanne
Gelukkig Sanne
Zo Sanne
Echt Sanne*

die
Sanne

Marjan van den Berg

the house of books

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Omslagontwerp: Marion Rosendahl
Omslagfoto: Wim van de Hulst
Fotolocatie: Brocantewinkel *Saskia*, www.saskiab.nl
Auteursfoto: © NHD/Bart Homburg
Typografie en zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © Tekst 2010 Marjan van den Berg en
The House of Books, Vianen/Antwerpen

ISBN 978 90 443 2878 3
D/2010/8899/124
NUR 340

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Als het donker wordt, steken ze fakkels aan in de tuin. De sfeer is fantastisch, er klinkt muziek, mensen dansen en glazen klinken. Sanne geniet volop van haar feest. Alle mensen die ze lief heeft zijn bij haar. Wat een fantastisch idee om iedereen uit te nodigen, zodat Wichard en Jennifer officieel konden aankondigen dat ze gaan trouwen. Nou ja, wat is officieel. Wichard rammelde met een lepeltje in zijn glas en riep dat hij iets te melden had. Waarna ze vrijwel synchroon riepen: ‘Wij gaan trouwen!’ Er werd gelachen en getoost. De moeder van Jennifer probeerde zich in ieder geval te beheersen. Maar het smalende trekje om haar mond ontging Sanne niet. In ieder geval zijn Jennifers ouders nog steeds niet vertrokken; ze babbelen en hebben het blijkbaar toch naar hun zin. Missie geslaagd, denkt Sanne tevreden. Wat daar was het feest voor bedoeld. Om oude en nieuwe familie en kennissen te binden. Ze is intens gelukkig met haar zoon en haar toekomstige schoondochter. En dan is er Luuk. Luuk die haar leven kwam binnenwandelen op zoek naar zijn moeder. Die daardoor een nieuw hoofdstuk kan toevoegen aan zijn verleden én aan zijn toekomst. En misschien ook aan de toekomst van Sanne.

‘Je bent mooi,’ zegt Luuk. Ze lacht. Hij zegt het zo doodkalm, als een constatering en helemaal niet als een versierpoging.

‘Dansen?’ Ze knikt. Terwijl ze danst met Luuk ziet ze de mensen om haar heen. Zoveel bekende gezichten van geliefden, oude en nieuwe vrienden, oude en nieuwe familie. Het gezicht van Jennifers moeder staat al de hele avond zuur. Alsof er niks anders te eten is dan augurken en Amsterdamse uien, bedenkt Sanne. En ze schiet om haar eigen gedachten in de lach.

‘Wat denk je? Waarom lach je?’ vraagt Luuk.

‘Ik vind jou ook mooi,’ lacht ze.

‘En nu willen wij met Sanne dansen,’ dreint Daan. ‘Je bent haar al de hele avond aan het claimen en we kennen je niet eens.’ Abel staat naast hem te knikken. ‘Wij vinden er niks aan zo,’ mokt hij mee. Twee tellen later danst hij met Luuk. Daan zegt veelbetekenend: ‘Da’s een leuke man....’ Sanne knikt en zegt: ‘Te vroeg, schat. Afwachten maar.’

Ze kijkt naar Luuk en zendt in gedachten een schietgebedje naar boven. Ze vindt het intens verdrietig voor hem dat zijn zoon Niels zo ziek is. Maar nu hij zijn moeder heeft gevonden en nu Petronella bereid is haar beenmerg af te staan, moet het wel goed aflopen. ‘Dat moet,’ fluistert ze, alsof die bezwering extra zal helpen om Luuk te genezen.

Ze ziet Wichard en Jennifer samen dansen. Wat een mooi paar, denkt ze. En wat vreemd dat die moeder zo moeilijk doet. Raar idee dat iemand haar zoon ziet als een partij die niet bepaald wenselijk is. Alleen maar omdat hij een dochter heeft. Zonderling! Dan ziet ze de vader van Jennifer vertederd naar het stel kijken. Ze vangt zijn blik en knikt hem toe. Hij knipoogt. Die is wel verzoend met het aanstaande huwelijk, snapt ze. Daan verwisselt van plaats met Luuk, die meteen zegt: ‘Sanne, ik ga naar huis. Het is een eind rijden en ik moet morgenochtend vroeg in het ziekenhuis zijn. Niels heeft een paar nare onderzoeken voor de boeg en ik wil bij hem zijn. Petronella wordt over drie dagen opgenomen voor beenmergdonatie. Nog even. Dan weet ik of Niels beter wordt.’

‘Ik breng je naar je auto,’ zegt Sanne. Ze lopen zwijgend in de avond. Hazel loopt kwispelend mee.

Luuk opent zijn portieren. Hij keert zich om.

‘Doe voorzichtig,’ zegt Sanne, terwijl hij haar handen in de zijne neemt.

‘Dan kan ik nog een keer terugkomen,’ knikt Luuk. Hij kijkt

haar aan. Dan buigt hij langzaam voorover en kust haar op haar mond. Heel voorzichtig, bijna zedig. Ze kust hem terug. Hij buigt alweer terug, laat haar hand los.

‘Dag Sanne,’ zegt hij.

‘Dag Luuk,’ glimlacht ze. Hij stapt in. Nog één keer steekt hij zijn hand op. Sanne zwaait. De auto rijdt van het pad af, gaat de bocht om en is uit het zicht verdwenen. Langzaam slentert Sanne terug naar het geroezemoes. Hazel raakt nog even haar hand aan met haar neus.

‘Dag meisje,’ zegt ze tegen de hond. Die loopt vervolgens naar het midden van het grasveld en begint daar met veel afschuwelijke geluiden haar maag om te keren.

‘Die hond braakt op het gras!’ gilt de moeder van Jennifer vol afschuw. Cathy staat naast haar en roept: ‘Sanne! Dit is werkelijk, werkelijk... affreus!’ Ze kijkt bijna triomfantelijk dat ze ineens zo’n mal woord weet op te diepen, bedenkt Sanne. Ze zucht eens diep en roept naar iedereen die het horen wil: ‘Jullie hebben haar natuurlijk de afgrijselijkste dingen lopen voeren. En Hazel heeft alles opgegeten wat er voor haar neus werd gehouden. Ik haal wel een krant.’

‘Da’s een wonderlijk eind aan ons feest, Wichard!’ giert Jennifer uitgelaten.

‘Welkom in de familie,’ grijnst die. Maar de braakpartij luidt inderdaad het eind van het feest in. De een na de ander neemt afscheid. Ook Jennifers ouders geven Sanne nog een hand bij het weggaan.

‘Het was ontzettend leuk,’ zegt haar vader welgemeend. Bij haar moeder kan er een kort knikje af, als Sanne zegt: ‘We komen elkaar vast nog wel eens tegen hier of daar.’ Daan en Abel willen nog even gauw alles weten over Luuk en als die tevreden zijn met Sannes verhaal, nemen ze ook afscheid. En dan staat Daniël voor haar, de vriend van Yvonne, die haar maar blijft achtervolgen. Hij zegt: ‘Sanne, ik meen, wij moeten eens goed met elkaar praten.’

‘Ik meen dat daar geen enkele reden toe is,’ pareert Sanne. ‘Jawel. Ik moet mijn gevoelens voor jou kunnen uitspreken. Dat moet echt,’ fluistert Daniël dwingend. Hij heeft haar elleboog vastgepakt en vervolgt: ‘En daar moet jij naar luisteren. Dat ben je wel aan me verplicht.’ ‘Ik moet helemaal niks,’ zegt Sanne. ‘En ik ben je niks verplicht. Hoe kom je erbij?’ Hij knijpt nu nog harder.

‘Laat me los,’ sist ze. ‘Je begrijpt het niet,’ kreunt hij wanhopig. ‘Luister dan naar me!’ ‘Dat ben ik helemaal niet van plan. Laat me los.’ Ze kijkt hem woedend aan en ziet dan over zijn schouder Yvonne zoekend om zich heen kijken. ‘Yvon!’ roept ze, zo hard als ze kan. Daniël laat meteen verschrikt haar arm los en keert zich half om. Yvonne komt op hen af. ‘Staan jullie daar een onderonsje te houden?’ grapt ze. ‘Ik zocht je al, Daniël. Het is hoog tijd om te gaan. Renée is al op de bank in slaap gevallen. Sanne, wij moeten gauw afspreken, hè? Gaan we een hapje eten of zo? Zal ik je morgen bellen?’ ‘Lijkt me super,’ zegt Sanne. ‘Afgesproken. Dan ga ik nu Renéeetje wakker maken.’ Yvonne keert zich om en loopt weg. Meteen als Yvonne buiten gehoorsafstand is, fluistert Daniël: ‘Ik krijg je nog wel. Je zult naar me luisteren.’ Het klinkt zo griezellig, dat Sanne een rilling langs haar ruggengraat voelt gaan. Maar ze loopt meteen weg, vastbesloten om haar avond niet te laten verpesten.

Ze neemt afscheid van boer Lok en Petronella, die haar nog toevoegt: ‘Duim je voor me, volgende week? En voor Niels?’

‘Ik duim de hele week,’ belooft Sanne.

Ze geeft Suus, de beste vriendin van Jennifer, een hand en lacht, als Jennifer zegt: ‘Ik probeer Suus al de hele avond te koppelen. En het wil maar niet lukken!’

‘Alle jonge mensen die pas een vaste relatie hebben, lijden onder hevige koppeldwang. Geen nood. Na een paar jaar is het over,’ troost Sanne.

‘Na een paar jaar pas?!’ kreunt Suus wanhopig.

Een uurtje later ruimt ze samen met Jennifer de laatste troep op in de keuken. Wichard maakt buiten nog een ronde en pakt dan als allerlaatste de krant samen die Sanne over de hoop braaksel van Hazel heeft gelegd. Door het keukenraam kijken Jennifer en Sanne toe hoe hij manhaftig het pakketje naar de vuilnisbak brengt.

‘Mijn held,’ zegt Jennifer trots.

‘Daar zou je nou een lintje voor moeten krijgen,’ mompelt Sanne. Jennifer gooit haar hoofd in haar nek en giert van het lachen. Wat is het toch een leuk kind, denkt Sanne tevreden.

‘Laat Rinke maar hier slapen,’ zegt ze. ‘Die is al in haar bedje op de logeerkamer gedoken. Zonde om haar wakker te maken.’

‘Ja, fijn,’ knikt Jennifer. En dan, in een opwelling, zegt Sanne: ‘Je bruidsjurk krijg je van mij.’

‘Echt?’ Jennifer kijkt verrast op.

‘Ja. Die gaan we samen uitzoeken. Kijk alvast maar eens goed wat je leuk vindt. Zo gauw er een datum is, gaan we op pad.’ Ze ziet dat het gezicht van Jennifer ineens betreft. En ze voelt haarfijn aan wat er door haar hoofd gaat.

‘Natuurlijk gaat je moeder dan ook mee,’ zegt ze gauw. Jennifer knikt en zegt ernstig: ‘Als ze wil.’

‘Uiteraard,’ bevestigt Sanne neutraal. Alsof het normaal is dat je niet mee zou willen als je dochter een trouwjurk gaat uitzoeken!

‘En Wichard krijgt een pak. En Rinke een feestjurk,’ belooft Sanne in één moeite door. Wichard komt net binnen om te melden dat buiten alles netjes is, maar hij slikt zijn woorden in en zegt: ‘Jee, mam! Super is dat! Dat is een prachtig aanbod!’

‘Ja,’ zegt Sanne. ‘Dat vind ik eigenlijk ook.’ Ze drinkt het laatste beetje rosé uit haar glas, zet het glas op het aanrecht en deelt dan mee: ‘En nu ga ik gauw naar bed. Voordat ik nog meer ga beloven!’ Ze kust Wichard, omhelst Jennifer en wenst ze welterusten. En voor de zekerheid doet ze aan de binnenkant de knip op de keukendeur, zo gauw Jennifer en Wichard zijn vertrokken. Want half en half is ze bang dat Daniël Yvonne thuisbrengt en dan terugkomt.

Doe niet zo bespottelijk, gebiedt ze zichzelf, als ze eenmaal in bed ligt en heel stil ligt te luisteren of ze buiten iets hoort. Er is niks. Ga slapen. Droomloos zakt ze weg.

Ze wordt pas wakker als de eerste zonnestralen al ver in de kamer staan. Negen uur! Rinke slaapt nog, ziet ze meteen aan de dichte deur. Als ze de deur openmaakt, ziet ze een warrige bos haar boven het dekbed. Een bloot gebruind been hangt uit bed.

‘Rinke, oma gaat thee zetten en broodjes roosteren!’

‘Lekker!’ Het kind is meteen klaarwakker. Vrolijk loopt Sanne naar beneden. Voordat ze naar de keuken gaat, ziet ze ineens iets op de mat bij de voordeur liggen. Een witte envelop. Ze loopt er op haar tenen naar toe, alsof ze het onheil in de envelop niet wakker wil maken. Op de envelop staat met zwierige letters: *Voor Sanne!* Ze rilt.

Toch kan ze het niet laten. De envelop brandt in haar handen. Terwijl ze naar de keuken loopt om het ontbijt klaar te maken, ritst ze hem met haar pink open.

Er zitten twee velletjes briefpapier in. Erboven staat: *In de nacht na het feest. Voor Sanne. De ondertekening luidt: Nogmaals mijn nederige excuses. Voor altijd, jouw Daniël Dermouw.* Sanne zucht eens diep. Eerst ontbijten en dan maar eens zien wat een flauwekul dit weer allemaal is. En dat die man midden in de nacht om haar huis is geslopen om dit in haar brievenbus te gooien! Ze voelt woede opkomen, als ze bedenkt dat hij daar buiten op zijn tenen rondliep, terwijl zij als een roos lag te slapen! En Hazel heeft helemaal niet gebluft. Hazel! Waar is Hazel?

‘Hazel! Hier!’ Ze staat in de keuken en kijkt om zich heen. Geen Hazel. Geen geluid. Alleen Rinke die roept: ‘Hoi oma! Ik ben wakker!’

‘Is Hazel bij jou?’ vraagt Sanne tegen beter weten in.

‘Nee oma!’ Als een film draait Sanne de avond ervoor terug. Ze hebben alles opgeruimd en waar was Hazel toen? Binnen? Ze loopt naar de keukendeur, doet hem van de knip en kijkt de tuin in. Niets te zien. Alles is netjes opgeruimd. In een hoek staat een afgeladen afvalbak die maandag aan de weg gezet moet worden. Ernaast nog twee vuilniszakken die er niet in pasten, maar die ze in de afvalbak van boer Lok kan dumpen. Ze had ook niet verwacht dat ze Hazel zou zien kwispelen voor haar keukendeur. Het kan haast niet dat ze buiten is gebleven. Maar waar is ze?

‘Hazel! Hier!’ Ze roept het de tuin in, al verwacht ze er niets van.

‘Is Hazel er niet?’ vraagt Rinke verbaasd. Ze staat op haar blote voetjes in de keuken en wil zo naar buiten stappen.

‘Ho,’ zegt Sanne. ‘Eerst even schoenen aan, dame. Je weet maar nooit wat er nog tussen de grassprietten verscholen

ligt, na zo'n avond. Dan mag je kijken of je Hazel ziet. Ik snap er niks van.'

Rinke schiet snel in haar regenlaarzen die op het rek in de bijkeuken staan en loopt daarna de tuin in. Sanne zet de waterkoker aan en pakt de ontbijtboel uit het kastje. Onderwijl belt ze met haar andere hand Wichard. Jennifer neemt op.

'Hé Sanne!'

'Dag lieverd, sorry dat ik zo vroeg bel, maar ik ben Hazel kwijt. Kan jij je nog herinneren of ze gelijk met ons naar binnen is gegaan, gisteravond?'

'Poe! Daar vraag je wat. Ik ga proberen of ik het me kan herinneren. Ik geef je even aan Wichard.'

'Is goed.'

'Hoi mam!'

'Hoi schat, weet jij nog of Hazel bij ons was, toen we gisteravond naar binnen gingen?'

'Hazel? Hoezo?'

'Ze is weg! Ik snap er niks van.'

'Dat is raar. Niks voor Hazel. Zelfs al had je haar buitengesloten, per ongeluk, dan zou ze toch wel gaan blaffen? Denk je niet? Weet je, ik bel je zo terug. Jen zit nu met haar ogen dicht. Dat ga ik ook doen. Misschien weet ik het dan weer.'

'Oké.' Sanne doet twee sneetjes brood in het broodrooster en schenkt water in de theepot. Zakje erbij. Zo. Kaas, wat tomaat. Als alles op tafel staat, pakt ze de drinkbak van Hazel en ververst het water. Dan pakt ze de voerbak. Ze loopt naar de kast waar de hondenbrokken staan. Ongevoelbaar dat ze geen geblaf hoort. Geen geluid van honden nagels op de vloer. Geen ongeduldig gekwispel en gedraai. Ze vult de bak met brokken en zet hem op het aanrecht. Rinke komt terug, trekt haar laarzen uit en maakt een hulpeloos gebaar.

‘Ze is er niet, oma Sanne!’

‘Ze komt zo wel,’ zegt Sanne ter geruststelling. ‘Hazel zal heus niet weglopen. Waarom zou ze?’ Maar ze voelt zich vanbinnen vreemd nerveus. Waar zit die hond?

‘Misschien is Hazel wel samen met Kazan op stap,’ oppert Rinke. Sanne schudt haar hoofd. ‘Dat doen volgens mij alleen honden in tekenfilms. Dan eten ze bij Italiaanse restaurants. Dat heb ik in het echt ook nog nooit gezien.’ Rinke lacht. En Sanne zegt: ‘We gaan eerst maar eens eten. Met een volle maag zie je de dingen helderder.’

Dan belt Wichard weer terug.

‘Toen ik nog een rondje maakte, was Hazel niet meer buiten, mam. Volgens ons lag ze toen gewoon in haar mand. Maar dat staat niet echt in mijn geheugen. Misschien hebben we dat gewoon aangenomen. En toen we weggingen, hoorden we je de knip erop schuiven. Ben je daarna nog naar buiten geweest?’

‘Nee. Ik ben meteen naar bed gegaan,’ zegt Sanne.

‘We komen helpen zoeken,’ belooft Wichard.

‘Ik ga de dierenambulance bellen. Heb je een gemeentegidsje? En ook het asiel. Jen, help jij even?’ Jennifer zit al bij de computer om nummers op te zoeken en Wichard staat met de telefoon in zijn hand klaar om te bellen. Sanne zit op de bank. Ze is totaal van slag door de verdwijning van Hazel. ‘Hoe kan dat nou,’ mompelt ze. ‘Boer Lok heeft ook al niks gezien. En Petronella ook niet. Ze hebben geslapen als een blok, zeggen ze. Kazan lag gewoon in de keuken. Die keek niet eens op toen ik binnenkwam. Die had al gehoord wie het was. Ik snap er niks van.’

‘We zijn op zoek naar een blonde labrador. Een teefje. Ze heet Hazel en ze is ruim vier jaar oud. Ogenblikje,’ zegt Wichard door de telefoon. Hij kijkt Sanne aan. ‘Mama, heeft Hazel haar halsband om?’ Sanne schrikt op. Daar heeft ze nog helemaal niet aan gedacht. Ze kijkt naar de plek in de bijkeuken, waar Hazels riem altijd hangt. Die hangt gewoon op de vertrouwde plaats. De halsband hangt er niet.

‘Ja, ze heeft haar halsband om. Haar riem hangt hier. Het is een donkerbruine leren halsband. Heel standaard. Er hangen wel penningen aan van inenting tegen honds-dolheid,’ zegt ze. Wichard herhaalt alles door de telefoon en zegt: ‘Niks binnen gekregen. Ik begrijp het. Nee, natuurlijk. Nou graag. Ja, dit nummer is prima. Oké. Dank u wel.’ En als hij het gesprek beëindigt, zegt hij: ‘Niks. Ze bellen als er iets gebeurt. Afwachten maar. Ze is dus in ieder geval niet ergens gewond aangetroffen. Nu het asiel.’ Hij belt alweer en Jennifer zegt: ‘Sanne, misschien moeten we van die opsporingsposters maken. En die ophangen aan bomen en lantaarnpalen. En in winkels en zo.’

‘Joh, dit geloof je toch niet?’ zegt Sanne. ‘Ik heb nooit begrepen hoe je een hond kunt kwijtraken! Nou ja, als het een weglopertje is, niet opgevoed, dat werk. Maar Hazel? Dit bestaat toch helemaal niet?!’

Inmiddels sluit Wichard het telefoontje af met het asiel. Hij schudt zijn hoofd en zegt: ‘Niks. Helaas. Laten we eerst eens koffie nemen.’

‘Ik ben zo blij dat jullie er zijn,’ verzucht Sanne.

Als ze met z’n drietjes aan de koffie zitten en Rinke aan de appelsap, komt Petronella binnen met boer Lok.

‘Ik moet even komen vragen, hoor,’ zegt ze. ‘Zo vervelend. Hoe is het toch mogelijk dat zo’n hond zomaar op avontuur gaat? Ik vind het niks voor Hazel.’

‘Ik heb Kazan voor de zekerheid maar aan de ketting ge-

legd. Je zou bijna denken dat die hond meegenomen is door een handelaar,' bromt Lok.

'Dat zal toch niet?' schrikt Sanne. De gedachte dat haar hond geroofd zou kunnen zijn, maakt haar nog banger dan ze al was. 'Ik bel Schaapje,' zegt ze. Niemand in de kamer spreekt haar tegen. Alleen Jennifer trekt even haar wenkbrauwen op, waarop Wichard kort uitlegt: 'Je hebt haar gisteravond ontmoet. Klein, apart, wonderlijke jurk aan en een man, Rokus, met een stropdas van dezelfde stof als haar jurk.'

'O, die!' Jennifer weet het meteen.

'Ze heeft paranormale gaven,' legt Wichard uit. Jennifer grijnst, in de overtuiging dat hij een grapje maakt, maar Wichard kijkt bloedserieus.

'Paranormaal? Ja, dag,' lacht ze.

'Echt. Ik vertel je nog wel eens een paar fraaie staaltjes,' belooft Wichard. 'Ze werkt ook met kruiden. Daarmee kan ze mensen in een bepaalde stemming brengen, zeg maar.'

'O ja?' Jennifer kijkt Wichard ineens vol interesse aan. 'Dat is misschien wel iets voor mijn moeder!'

'Nou, daar zeg je wat,' zegt Sanne meteen. Ze wacht op Schaapje, die haar telefoon maar niet opneemt. 'Verdorie, ze is niet thuis,' zegt Sanne teleurgesteld.

'Nog een kop koffie?' vraagt Wichard om de boel te sussen. Petronella schudt haar hoofd. 'We gaan terug. We kunnen nu toch niks doen. Je laat ons wel weten hoe het afloopt, hè Sanne?'

'Tuurlijk. Zo gauw ik iets weet, kom ik langs,' belooft die. Ze zwaait Lok en Petronella uit en verzucht: 'We kunnen alleen maar afwachten. Verdorie. Wat waardeloos is dit, zeg.' 'Hallo! Sanne!' Er klinkt een stem in keuken en Sannes gezicht licht op.

'Schaapje! Je bent er!' Jennifer kijkt Wichard stomverbaasd aan. Die knikt met zo'n gezicht van: Zie je wel?

‘Wat is er vanochtend anders?’ vraagt Schaap gehaast, terwijl ze haar grote tas op tafel zet en haar vest uitdoet.

‘Hazel is weg,’ zegt Sanne.

‘En wat nog meer?’

‘Nog meer?’ Sanne kijkt iedereen verbaasd aan. Rinke, Wichard en Jennifer halen hun schouders op. Dan zegt Sanne ineens: ‘De brief! Er lag een brief op de mat!’

Rinke rent meteen naar de keuken. Ze roept: ‘Die brief heb je op het aanrecht gelegd, oma Sanne! Dat zag ik nog!’ Ze komt terug, wapperend met de envelop.

‘Dat is het,’ zegt Schaap kalm. Ze steekt haar arm uit, neemt de envelop van Rinke aan en zegt meteen: ‘Hazel leeft.’

‘O, griezelig!’ geniet Jennifer. Ze slaat haar hand voor haar mond en kijkt verontschuldigend rond. Sanne grijnst. Die kan zich zo’n reactie wel voorstellen. Wichard schudt zijn hoofd naar haar. Maar Rinke is het roerend met Jennifer eens.

‘Nou,’ zegt ze, met haar ogen wijd opengesperd en vol verwachting. Juffrouw Schaap vertrekt geen spier. Ze houdt de envelop vast en haar ogen gesloten. Ze deint een beetje op en neer om haar evenwicht te bewaren. Iedereen is muisstil om haar concentratie niet te verstoren. Dan geeft ze de envelop aan Sanne. Ze zegt: ‘Lees maar wat ie schrijft.’ Sanne pakt de brief en leest voor:

‘In de nacht na het feest. Voor Sanne. Je bent de appel van mijn ogen. Je bent de zee voor mijn ziel. Je bent de oase in mijn woestijn.’

Ze kijkt de kring rond en zegt: ‘Sorry jongens. Ik kan hier

niks aan doen. Dit is proza van meneer Dermouw. Ik hoop niet dat hij familie is van de grote dichter met dezelfde naam. Want dit is wel heel erg.'

'Dermouw?' vraagt Wichard.

'Daniël. De vriend van Yvonne,' zegt Sanne.

'Nee! Dat is bizar!' zegt Jennifer.

'Lees nou!' zegt Rinke. Sanne haalt diep adem en gaat verder.

'Ik zag je dansen en wist en weet nog steeds dat jij degene bent op wie ik heel mijn leven heb gewacht, naar wie mijn lichaam heeft gesmacht, naar wie mijn handen hebben gehunkerd.'

'Allemachtig,' mompelt Wichard. Jennifer giechelt. 'Hij schrijft gelukkig groot,' zegt Sanne. Ze heeft het laatste vel papier voor zich en leest: *'Ik sluip in je leven, ik kruip onder je huid en neem je mee, al wijs je me af. Ik kan niet anders dan je stelen, je ontvoeren, je roven. Bij voorbaat spreek ik mijn spijt uit en ik vraag je vergiffenis, vergiffenis, vergiffenis, drie maal drie maal drie. Nogmaals mijn nederige excuses. Voor altijd, jouw Daniël Dermouw.'*

'Zie je, dat is het,' zegt Schaap. Ze kijkt triomfantelijk rond.

'Berg mij maar op, ik snap er niks van,' zegt Wichard eerlijk. Ook Sanne kijkt Schaapje verbijsterd aan. Jennifer zegt: 'Die is een partij gestoord, zeg.'

'Ik vind het wel een mooie brief,' zegt Rinke eerlijk. Sanne slaat haar arm om haar heen en zegt: 'Mij maakt dit malle taalgebruik weinig duidelijk.'

'Hij is gekomen om iets van je mee te nemen. Om iets van jou te hebben, zodat je toch op een rare manier bij hem bent. Hij had geen idee wat hij tegen zou komen, dus hij heeft het een beetje vaag opgeschreven. Maar ik durf te wedden dat hij Hazel is tegengekomen. Die heeft hij meegenomen. Kan niet anders.'

'Dan heb ik gisteravond Hazel dus buitengesloten,' zegt Sanne schuldig. 'En Hazel is natuurlijk kwispelend op hem